

Pablo González Marinas, cap de llista dels reformistes gallegos

J. M. MONTANER

GALÍCIA, FRAGA I ROCA

L'oportunitat reformista, perduda

La negativa de Coalición Galega a pactar amb l'esquerra de Galícia, enfront de Coalición Popular, trau a la llum la política que Miquel Roca pretén aplicar al reformisme. ¿Amb qui hauran d'aliar-se els reformistes en les pròximes eleccions? Més encara, ¿què passaria si el PRD hi tragués molt més del que n'espera?

D. B. i P. P.

Catalunya ha quedat petita per a les ambicions polítiques de Miquel Roca. De fet, petita i ocupada. Petita, perquè el secretari general per delegació de Convergència Democràtica i màxim inspirador de l'operació reformista té ambicions d'estat. Vol seguir, doncs, el mateix camí que el seu antic company de «bufet» i ara ministre de Defensa, Narcís Serra. I ocupada, perquè la figura carismàtica del president de la Generalitat, Jordi Pujol, no deixa cap racó per a un altre líder polític. I tant Pujol com Roca no són plat de segona taula.

Amb aquesta situació, i amb l'excusa sempre raonable de participar

activament en la política de l'Estat espanyol —allò que Catalunya no s'ha de tancar i ha de participar en la vida política espanyola— Miquel Roca agafa els estris i munta una estructura política: l'Operació Reformista. Es fa seu un ideari polític, el liberalisme progressista. Un liberalisme que ara està de moda a Europa. Una operació, la reformista de Roca, que se situa entre el cada vegada més descafeïnat socialisme del PSOE i l'anacrònica gran formació de dretes que encapçala Alianza Popular. Roca té un objectiu: ocupar l'espai de centre, ara mateix buit.

Un espai que va ocupar la Unión de Centro Democrático i que també festeja el Centro Democrático y Social d'Adolfo Suárez. Un centre que tren-

qui la tendència bipartidista de la política estatal. De fet, no ens enganyem, la proposta és temptadora. Tant per a un electorat no socialista, però que els va votar el 82 i que no està content del que han fet i que mai no votarà l'actual Coalición Popular, perquè encara hi ha cares massa conegudes, com per a molts polítics ja rebregats per altres formacions polítiques i que busquen una sortida, més o menys digna, a la seva carrera. És a dir, com es coneix en els ambients tèxtils, les «restes de sèrie». Ex-ucedès i ex-pedeles. Demòcrata-cristians, liberals, liberals-conservadors... reciclats.

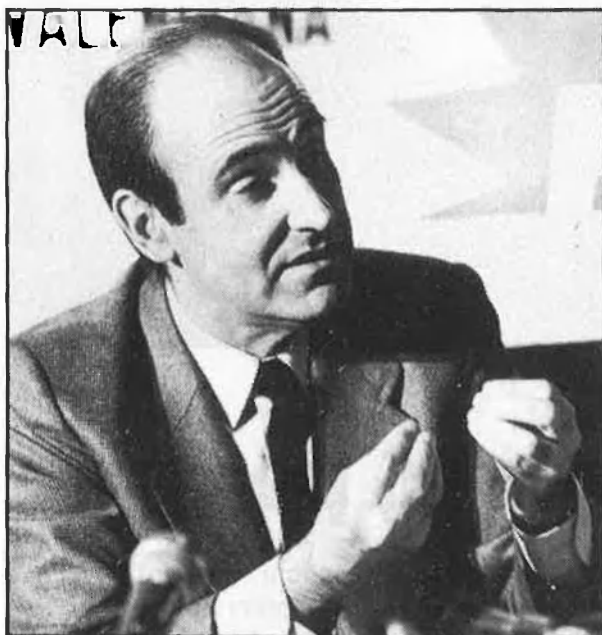
Dos són els socis d'aquesta empresa: Roca i Garrigues. Tota una correlació d'interessos. Garrigues Walker, membre d'una de les famílies més ri-

ques i respectades de l'estat, que va quedar eclipsat per la figura carismàtica del seu germà Joaquín, té ara l'oportunitat política de la seva vida. I Roca, brillant, amb prestigi polític, amb pes específic i ben considerat, té amb Garrigues una clau per al gran capital i l'homologació «liberal» a nivell internacional.

Però aquestes empreses han de tenir una base on s'aguantin. És com la brúixola que sense nord no serveix per a res. Això és ara el que cal veure. Si la vertebració reformista, a partir de les runes de la UCD i del PDL, és sòlida o no. De moment, sembla que no. El perill, el «fantasma», de la UCD plana sobre Roca i els reformistes. Bàsicament, PRD i UCD s'han creat de la mateixa manera i s'esquerdan, també, de la mateixa manera.

Dalt, Antonio Garrigues. Baix, Miquel Roca.

tre el PSOE, Coalición Galega i Esquerda Galega. Han negociat amb totes dues parts. S'han deixat estimar per tots. No s'han entès amb els homes de Fraga. Quan el cap de llista dels reformistes gallecs, Pablo González Mariñas, i el secretari general de Coalición Galega, José Rodríguez Peña, han arribat a un acord amb les forces d'esquerra per fer un govern de «progress», la direcció del partit els desautoritza.

Interessos i influències poc clares dins dels

«coagas», per un cantó, els consells de Roca, per un altre, i per acabar, la participació de la banca, han tirat per terra el nord de l'operació reformista. Era l'oportunitat de demostrar que una tercera força és útil. De guanyar credibilitat. De trencar el bipartidisme i que no tot quedi entre Fraga o Felipe González. De fer bona la seva doctrina «liberal-progressista». Una doctrina bastant àmplia, blanca, postmoderna i poc comprometedora. ¿No ens agrada tant parlar d'Europa? Doncs, com ells. Amb la seva tradició de pactar amb uns i altres de neutralitat i, des del poder, treballar en direcció als interessos que representa el partit.

Però no. Això no ha passat a la primera oportunitat que tenien els reformistes de demostrar que val la pena votar-los. A Galícia, entre ells, es ba-

rallen. Quina mala imatge. Quina poca credibilitat... De moment, els progressistes de Coalición Galega han dit que, si guanyen el congrés del partit, que es farà per l'abril o el maig, no s'escoltaran els «consells» de Miquel Roca. ¿Ja es pot parlar de crisi?

L'Operació Reformista va néixer de Catalunya per Catalunya. O millor, de Convergència per Convergència. El partit de Pujol és l'únic que s'hi ha lligat de peus i mans. És a qui més interessa. La jugada és clara: obtenir el màxim de diputats a Madrid per treure'n el màxim profit polític. Sobretot per a la Generalitat, que, ara com ara, sembla que continuarà en mans de Pujol durant molts anys.

Queda una tercera autonomia històrica: Euskadi. Allà, el paper de força nacionalista moderada (a Galícia en diuen galleguistes), el fa el Partit Nacionalista Basc. Però els penèbès no són dins l'operació reformista. Van arrufar el nas quan en van sentir parlar. De moment, ja els va bé el pacte de legislatura amb el PSOE i, clar, o jugues amb els uns o amb els altres. Si no, passa com a Galícia...

Tampoc no és del tot clar el paper dels reformistes a la resta de l'estat. Primer inconvenient: Roca no és prou conegut. Segon: no pot anar de catalanista. Malgrat tot, una operació atractiva si es redueixen errors. Una operació que a les primeres eleccions podria gaudir dels vots que anys enre va tenir la UCD.

El millor que li pot passar a Miquel Roca és que el seu partit, la seva operació, arriben a ser a les Corts de Madrid la força frontissa que volen ser. Si això passa, i amb el precedent de Galícia, ¿amb qui pactarà? ¿amb Fraga? ¿amb Felipe González? L'interessa fer-ho amb els socialistes, si en vol treure un rendiment polític. És l'única manera de poder-ne treure profit a CiU. Clar que també haurà de pensar en la resta de l'estat. I que els interessos d'uns no topin amb els d'altres. Sobretot, però, cal que Roca reconsideri amb qui s'associa i cal que posi més ordre a les seves files. El fet de Galícia no es pot repetir.

El pitjor que li pot passar a Roca és, tard o d'hora, guanyar unes eleccions generals. Seria un colp molt dur per a Convergència. No és el mateix criticar Madrid des de l'oposició que criticar els socis directes. No és el mateix governar i pensar en una autonomia que governar i pensar en totes les autonomies. De veritat, si Roca guanyés unes eleccions generals, tindria a Catalunya unes conseqüències imprevisibles. Seria massa dur... □

La primera confrontació política on han participat els reformistes, les eleccions de Galícia, ha generat el primer conflicte intern. Ja va costar trobar un candidat «coaga» a la Xunta després que Victor Moro, amic de Jordi Pujol, hi renunciés a última hora. El seu substitut, Pablo González Mariñas, progressista, ja ha topat amb la direcció de Coalición Galega (soci gallec del reformisme) i també amb Roca. Per als «coagas», els resultats de les eleccions no van ser dolents, tot i que n'esperaven més. Van quedar tercers. La força «frontissa». El pes que ha de fer decantar la balança cap a un cantó o cap a l'altre. I aquí s'ha demostrat que els «coagas» /reformistes no tenen un nord definit.

Dels reformistes gallecs depèn que a Galícia manin els conservadors de Coalición Popular o una coalició en-